

Б. І. Антонич.

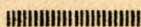
Te Deum.

Для Тебе море грає осяйний, палкий псалом,
 для Тебе вітер громові, лунки пісні співа,
 для Тебе лютій буревій морським хвилює дном,
 для Тебе шепотом шовковим шелестить трава.

Про Тебе ліс розказує чудову, дивну повість,
 про Тебе вічно памятають незабудьки сині,
 про Тебе сонце сповіщає Полум'яну Новість,
 про Тебе янгол казку шепотить до вух дитині.

Для Тебе сяє золото стрімких високих бань,
 для Тебе ладаном горять жемчужні вівтарі,
 для Тебе силачують поети слів надхненних дань,
 для Тебе бють у срібні струни віщі гусярі.

Про Тебе об'явління ждали крізь віки погани,
 про Тебе нам говорить казка давніх літ тепер ще,
 про Тебе думку носить навіть душолюб поганій,
 про Тебе, добрий Боже, мріє кожне людське серце.

Б. І. Антонич.

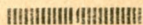
Confiteor.

Я боровся із Богом завзято,
 не хотів похилити стрункого чола.
 О, життя мого щедро розтрато!
 Пишна гордість мене за собою вела.

Пишна гордість зухвала та сміла
 полонила мене, обійняла в кліщі.
 Я співав боготворення тіла
 та благав Його: визволь мене від душі.

Лиш на власнім безумстві опертий
 я бажав увесь шлях перейти тільки сам.
 Без хитання в наближення смерті
 навіть небо відштовхував п'яний життям.

*А сьогодні я спілий, мов літом,
покінчив молодечі штукарства та герці,
погодився із Богом та світом
і знайшов досконалу гармонію в серці.*

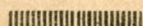
Богдан Ніжанковський.

На могилу друга.

*Оця могила тут: це, друже, Ти спочив.
Уже давно — тоді, як ніч горіла днем...
Я тямлю: Ти щодня в окопах говорив:
„Ми вічно будем жити — ніколи не пофрем!..“*

*І Ти отут лежиш — зчорнілий хрест, вінок
й шум далеких піль вагітних в гриву збіж.
Ти не самотний тут — звідтам, де гурт хаток
приходять хлопчакі соняшні, босоніж...*

*Вони приходять тут — як нині я прийшов —
і так стають, як я, перед хрестом, вінцем
і Ти їм, як мені щораз говориш знов:
„Ми вічно дудем жити — ніколи не пофрем!..“*

Антоан де Сен-Егіпері *)

Нічний лет.

(З французької мови переклав І. Ч.)

Рівієр прийняв його:

— Ви оббріхували мене щодо свого останнього лету. Ви повернулись тоді, коли воздушні умовини були добрі: Ви були б передісталися. Ви боялись?

*) А. де Сен-Егіпері це один з представників молодшої генерації фр. письменників, який відразу звернув на себе увагу здобуттям в 1931 р. Prix Féminin-и за свою повість „Vol de Nuit“ (Нічний лет). Його твір, це гімн духові величі, що наказує людям працювати, посвячуватись, бути взірцем для других. Визначний критик André Gide з вдовolenням підчеркнув добрі сторони того твору. З професії Егіпері летун. Крім того написав він ще Courrier Sud.